

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาระดับปริญญาโทที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่มยูวเกษตรกรในจังหวัดปราจีนบุรี ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาข้อมูลทั่วไปและข้อมูลเศรษฐกิจ สังคม และจิตวิทยาของสมาชิกกลุ่มยูวเกษตรกรในจังหวัดปราจีนบุรี
2. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยด้านสังคม เศรษฐกิจและจิตวิทยากับความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่มยูวเกษตรกรในจังหวัดปราจีนบุรี
3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาและความต้องการของสมาชิกกลุ่มยูวเกษตรกร ในจังหวัดปราจีนบุรี

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีจำนวน 200 ราย เป็นสมาชิกกลุ่มยูวเกษตรกรกระจายอยู่ 13 อำเภอ ในจังหวัดปราจีนบุรี สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จสหสัมพันธ์หุถดถอยแบบปกติ(multiple regression analysis)ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะของข้อมูลทั่วไป

ลักษณะของข้อมูลที่จะกล่าวถึงในส่วนแรกนี้จะเป็นข้อมูลภาพรวมของกลุ่มยูวเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

อายุของสมาชิกกลุ่มยูวเกษตรกร ร้อยละ 20 มีอายุ 20-21 ปี รองลงมา ร้อยละ 19.5 มีอายุ 18 - 19 ปี อายุเฉลี่ย 19.35 ปี

เพศ สมาชิกกลุ่มที่ศึกษาทั้งสองเพศมีจำนวนเท่ากันคือเพศชาย ร้อยละ 50 และเพศหญิง ร้อยละ 50

ระดับการศึกษา ร้อยละ 57 จบ ป.6 หรือเทียบเท่า รองลงมา ร้อยละ 22.5 จบ ป.4 หรือเทียบเท่า การศึกษาต่ำสุด ต่ำกว่า ป.4

จำนวนสมาชิกในครอบครัว ส่วนใหญ่ร้อยละ 52 มีสมาชิกระหว่าง 5-6 คน รองลงมาร้อยละ 24 มีสมาชิกในครอบครัวระหว่าง 7-8 คน โดยมีจำนวนสมาชิกเฉลี่ย 5.10 คน

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ

ผลตอบแทนสมาชิกจากการทำงานรวมของกลุ่ม ส่วนใหญ่ร้อยละ 83 จะไม่ได้รับผลตอบแทนจากการทำงานรวม เช่น โครงการปลูกข้าวโพดรวม ร้อยละ 7.5 ได้รับผลตอบแทน จากการทำงานย่อย

พื้นที่ทำการเกษตรผู้ปกครองของสมาชิกกลุ่ม ส่วนใหญ่ ร้อยละ 58.5 มีพื้นที่ทำการเกษตร 21-50 ไร่ รองลงมา ร้อยละ 21 มีพื้นที่ทำการเกษตร 1-20 ไร่ พื้นที่ทำการเกษตรผู้ปกครองของสมาชิกกลุ่มฯ เฉลี่ย 31.21 ไร่

ข้อมูลด้านสังคม

ระยะเวลาการเข้าร่วมกลุ่ม ส่วนใหญ่ ร้อยละ 51.5 มีระยะเวลาการเข้าร่วมกลุ่มสั้นคือ 1-2 ปี รองลงมา ร้อยละ 44.5 มีระยะเวลาปานกลางเข้าร่วมกลุ่ม 3-6 ปี ระยะเวลาการเข้าร่วมกลุ่ม เฉลี่ย 1.66 ปี

การได้รับการสนับสนุนจากเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรและที่ปรึกษากลุ่ม ส่วนใหญ่ ร้อยละ 43 สมาชิกกลุ่มจะได้รับการสนับสนุนจากเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรและที่ปรึกษา 1-29 ครั้ง รองลงมา ร้อยละ 31 สมาชิกกลุ่มฯ จะได้รับการสนับสนุนจากเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรและที่ปรึกษากลุ่มฯ 30-59 ครั้ง การได้รับการสนับสนุนจากเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรและที่ปรึกษากลุ่มฯ เฉลี่ย 1.95 ครั้ง

การสนับสนุนจากผู้ปกครองของสมาชิกกลุ่ม ส่วนใหญ่ร้อยละ 53 ได้รับการสนับสนุน 1-2 ครั้ง แต่เฉลี่ยแล้วได้รับการสนับสนุน ไม่ถึง 1 ครั้ง

ขนาดของกลุ่ม ส่วนใหญ่ร้อยละ 49.5 เป็นกลุ่มขนาดกลาง รองลงมา ร้อยละ 32 เป็นกลุ่มขนาดเล็ก

ตอนที่ 3 การมีส่วนร่วมของสมาชิกกลุ่ม

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม ส่วนใหญ่ร้อยละ 42.5 จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม 4 ครั้งขึ้นไป รองลงมา ร้อยละ 41 สมาชิกกลุ่มมีส่วนร่วม 2-3 ครั้ง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มของสมาชิกกลุ่ม เฉลี่ย 2.26 ครั้ง

ตอนที่ 4 ความรู้ทางการเกษตรของสมาชิกกลุ่ม

ความรู้ทางการเกษตรของสมาชิกกลุ่ม ส่วนใหญ่ ร้อยละ 65.5 มีความรู้อยู่ในระดับปานกลาง 5-8 คะแนน รองลงมา ร้อยละ 26 อยู่ในระดับสูง 9-10 ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.79 คะแนน

ตอนที่ 5 ความต้องการทางด้านจิตวิทยา

ความต้องการพวกพ้องของสมาชิกกลุ่ม ส่วนใหญ่ ร้อยละ 75.5 มีความต้องการพวกพ้องระดับปานกลางคือ 21-30 คะแนน รองลงมา ร้อยละ 22 มีความต้องการพวกพ้องระดับต่ำ คือ 15-25 คะแนน และมีเพียงร้อยละ 13 มีความต้องการพวกพ้องระดับสูงคือ 31-50 คะแนน

ลักษณะความเป็นผู้นำของสมาชิกกลุ่ม ส่วนใหญ่ ร้อยละ 41 มีลักษณะ ความเป็นผู้นำปานกลาง คือ 4-6 คะแนน รองลงมา มีลักษณะความเป็นผู้นำสูง คือ 7-9 คะแนน มีเพียงส่วนน้อย ร้อยละ 5 จะมีลักษณะความเป็นผู้นำต่ำ คือ 1-3 คะแนน

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของสมาชิกกลุ่ม ส่วนใหญ่ ร้อยละ 57.5 ระดับปานกลาง คือ 51-90 คะแนน รองลงมา ร้อยละ 32 ระดับสูง คือ 91-140 คะแนน และมีเพียงร้อยละ 11 ระดับต่ำ คือ 31-50 คะแนน

สรุปผลวิจัยตามข้อสมมติฐาน

ข้อสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ปัจจัยต่อไปนี้มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่มฯ. - ในจำนวนปัจจัยทั้ง 12 ข้อ มีเพียง 2 ข้อ กล่าวคือขนาดของกลุ่มและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของสมาชิกกลุ่ม เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จอย่างมีนัยสำคัญในการดำเนินงานของกลุ่ม ส่วนอีก 10 ข้อ ไม่ได้มีความสัมพันธ์ต่อการดำเนินงานของกลุ่มเลย ปัจจัย 2 ข้อ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของสมาชิกกลุ่ม มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่ม ส่วนขนาดของกลุ่มมีความสัมพันธ์ทางต้านลบกับความสำเร็จในการดำเนินงานกลุ่ม สำหรับตัวแปรอื่น ๆ นั้น ไม่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

หมายความว่ากลุ่มเยาวชนเกษตรกรจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกกลุ่มมีแรงจูงใจไม่ล้มเหลวสูงและกลุ่มมักมีขนาดเล็ก

ข้อคิดเห็นและความต้องการของสมาชิก

จากการศึกษาสมาชิกกลุ่มส่วนใหญ่ ร้อยละ 73 แสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินงานของกลุ่มควรมีการปรับปรุงการดำเนินงานร้อยละ 12 เห็นว่าการดำเนินงานกลุ่มพอใช้ ดังนั้นการดำเนินงาน ของกลุ่มต้องมีการปรับปรุงการดำเนินงานทั้งนี้ เพราะยังมีปัญหาในการดำเนินงานกลุ่ม ปัญหาหลักๆที่เกิดขึ้นเมื่ออยู่ 4 ปัญหาใหญ่ด้วยกันคือ ก. เกี่ยวกับตัวเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร เจ้าหน้าที่เคหกิจเกษตร และที่ปรึกษากลุ่ม ได้แก่ปัญหาขาดงบประมาณในการดำเนินโครงการ จำนวนบุคลากรในการดำเนินงานไม่เพียงพอกับจำนวนสมาชิก ขาดความรู้ในเรื่องการทำงานกับกลุ่ม ขาดแรงจูงใจในการทำงานกับกลุ่มเพราะผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญและเข้าใจในการดำเนินงานกับกลุ่ม ข. เกี่ยวกับผู้ประกอบการและบิดามารดา ได้แก่ ไม่เข้าใจในวัตถุประสงค์และไม่เห็นความสำคัญในการดำเนินงานของกลุ่ม และส่วนใหญ่ยังมีค่านิยมที่ต้องการให้บุตรหลานรับราชการมากกว่าที่จะทำงานด้านการเกษตรในอนาคตจึงไม่ค่อยจะให้การสนับสนุนในการดำเนินงานแต่ส่วนที่ให้การสนับสนุนและอยากให้บุตรหลานทำงานด้านการเกษตรนั้นจะมีฐานะค่อนข้างยากจน และยากจนเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้ในเรื่องของการดำเนินงานกลุ่มก็ขาดการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำบางครั้งก็ไม่อนุญาตให้เข้าร่วมกิจกรรม เพราะเกรงว่าจะเป็นอันตรายคิดในแง่ร้ายต่อการดำเนินงานกลุ่มและคิดว่าไปเล่นมากกว่าไปทำกิจกรรม ค. เกี่ยวกับกิจกรรมที่ดำเนินงานอยู่ ได้แก่ กิจกรรมขาดการต่อเนื่อง ซึ่งบางกิจกรรมจะประสบความสำเร็จอยู่แล้วแต่เจ้าหน้าที่ไม่มีเวลาทำให้คำปรึกษาจึงจำเป็นต้องหยุดดำเนินการไว้ก่อน กิจกรรมไม่ก่อให้เกิดรายได้ส่วนใหญ่จะเป็นกิจกรรมเพื่อการพัฒนาหมู่บ้านและสันชนาการมากกว่า กิจกรรมประสพภัยธรรมชาติเนื่องจากน้ำแห้ง ดินขาดความอุดมสมบูรณ์ พายุ น้ำท่วม และบางครั้งก็เกิดโรคระบาดในโครงการที่เป็นกิจกรรมนอกจากนั้นกิจกรรมซ้ำซาก สมาชิกเกิดความเบื่อหน่ายไม่อยากจะร่วมแต่มีกิจกรรมที่สมาชิกสนใจกลับรับจำนวนจำกัด เช่นการทัศนศึกษาในระดับจังหวัด

ต้องคัดตัวแทนที่จะเข้าร่วมโครงการ ึ่ง. เกี่ยวกับตัวของสมาชิกกลุ่ม เป็นลักษณะเฉพาะตัวของสมาชิกแต่กลุ่มก็แตกต่างกันสมาชิกกลุ่มที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ประสบ ความสำเร็จและนอกจากนั้นสมาชิกเองก็มีปัญหาส่วนตัวต่างกันเช่น ไม่กล้าเข้ากลุ่มเพราะอายุเป็นลักษณะของวัยรุ่นที่จะเข้ากลุ่มกับเพื่อน ๆ ที่ตนเองสนิทเท่านั้น ไม่กล้าแสดงออกในเรื่องความคิดเห็น สมาชิกบางคนต้องมีภาระที่ต้องช่วยเหลืองานบ้าน แต่สมาชิกกลุ่มที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมากส่วนใหญ่จะพึ่งตนเองถึงแม้จะประสบปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ เช่นปัญหาโรคแมลงระบาด ขาดน้ำ จัดสร้างที่ทำการกลุ่ม รวมกลุ่มกันขายสินค้า การประชาสัมพันธ์ที่จะรับสมาชิกใหม่ ส่วนสมาชิกกลุ่มที่ไม่ประสบความสำเร็จ จะต้องรอความช่วยเหลือจากให้ทางราชการช่วยเหลือ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ67) ต้องการให้ทางราชการช่วยเหลือและสนับสนุน กลุ่มฯคิดว่าการที่โรงงานอุตสาหกรรมมาตั้งที่จังหวัดหรือ กทม. มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่มฯ ส่วนใหญ่ร้อยละ 69 แสดงความคิดเห็นว่าโรงงานอุตสาหกรรมมีผลต่อการดำเนินงานของกลุ่ม สมาชิกกลุ่ม ส่วนใหญ่ร้อยละ 67 แสดงความคิดเห็นว่าปัญหาเหล่านี้ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยรวมทั้งตัวของสมาชิกกลุ่มฯ ด้วย

การอภิปรายผล

จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่มเกษตรกรในจังหวัดปราจีนบุรี ที่สำคัญมี 2 ประการคือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของสมาชิกกลุ่ม คือ ความต้องการของสมาชิกกลุ่มในการที่จะพัฒนาอุปสรรคต้องการทำงาน ให้บรรลุจุดมุ่งหมายอย่างมีประสิทธิภาพแข่งขันกันด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยมหรือทำให้ดีกว่าบุคคลอื่นรู้สึกสบายเมื่อประสบความสำเร็จ และวิตกกังวลเมื่อประสบความล้มเหลวที่รายงานถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความปรารถนาที่จะประสบผลสำเร็จและความเชี่ยวชาญในงานที่ยากซับซ้อนเมื่อเผชิญกับอุปสรรคก็จะไม่ท้อถอยจะมีความวิริยะอุตสาหะฝ่าฟันอุปสรรคทั้งหมดลให้หมดสิ้นไป ต้องการอิสระในการแสดงออกทั้งในที่ป็นรูปธรรมและแนวความคิดมีความรู้สึกต้องการชัยชนะในการแข่งขันหรือดีเด่นกว่า

บุคคลอื่นให้เท่าเทียมมาตรฐานอันสูงส่งที่ตัวเองตั้งไว้ มักมีความรับผิดชอบสูงชอบเป็นผู้นำ กล้าเสี่ยง สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าและทำงานอย่างมีประสิทธิภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด ในการดำเนินงานของกลุ่มนั้นนักเศรษฐศาสตร์และนักสังคมวิทยามีความเห็นว่าคุณประกอบการที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเป็นผู้ที่มีความสำคัญในการพัฒนาทางเศรษฐกิจเพราะเป็นผู้ทำให้กำลังผลิตเพิ่มขึ้น ต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง กับผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลต่ำนั้นแตกต่างกันอย่างไร ในพฤติกรรมที่แสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีลักษณะดังนี้ มีความกล้าเสี่ยงมากในกรณีที่ต้องการใช้ความสามารถไม่ใช่โชคช่วย มีการตัดสินใจเด็ดเดี่ยว ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำนั้นมีความกล้าเสี่ยงน้อยหรือน้อยจนเกินไป ทั้งๆที่ทำได้ ชัยหรือชอบทำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ อันจะทำให้ตนเองรู้สึกว่าได้ประสบความสำเร็จที่ต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงนั้น หาได้ชัยชนะบ้างในทุกรณีไม่ จะมีมานะพากเพียรก็ต่อเมื่อสิ่งทีกระทำให้มีความท้าทายความสามารถของตน และจะทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกว่าได้ทำงานที่สำคัญให้สำเร็จลุล่วงไปเท่านั้น ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักไม่ขยันขันแข็งในงานอันเป็นกิจวัตร แต่จะขยันขันแข็ง เฉพาะงานที่ต้องใช้สมองขบคิดงานที่ไม่ซ้ำแบบใครหรือวิธีการใหม่ๆ ที่จะแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วงไป รับผิดชอบในตนเอง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักพยายามทำงานให้สำเร็จ เพื่อความพึงพอใจของตนเอง มิใช่เพื่อหวังจะให้คนอื่นยกย่องชอบมีเสรีภาพพอสมควรในการที่จะคิดหรือทำอะไรที่ตนเอง ไม่ชอบให้คนอื่นบงการว่าตนควรทำเช่นนั้นเช่นนี้ ต้องการทราบแน่ชัดว่า การตัดสินใจของตนเองมีผลอย่างไร พยายามปรับตนให้ดีขึ้น เมื่อทราบแน่ชัดว่าการกระทำของตนยังเกิดผลประการใด มากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลต่ำ คาดการณ์ล่วงหน้า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลสูง มักจะเป็นผู้ที่มีแผนการระยะยาวเพราะเล็งเห็นการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลต่ำ ความลัษัตถ์ในการจัดระบบงาน อาจคาดได้ว่าผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง มักจะเลือกผู้ร่วมงานที่มีความสามารถในงานนั้นมากกว่าที่จะเลือกผู้ร่วมงานตามคุณสมบัตินั้น ชอบการแข่งขัน ต้องการชัยชนะ มีความทะเยอทะยาน ต้องการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเสมอ มีจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมที่เด่นชัดและแน่นอน พฤติกรรมจะมีเอกลักษณ์ของตนเอง

จากการวิจัยครั้งนี้ ก็ยังพบว่าสมาชิกกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะแก้ปัญหาโดยใช้หลักการสูงกว่าสมาชิกกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำแสดงว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นอก

จากจะมีความสัมพันธ์ในทางบวก กับความสามารถในการแก้ไขปัญหาโดยใช้หลักการสูงและ
 ผู้ที่มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมีแนวโน้มว่าจะมีความสามารถในการแก้ไขปัญหาโดยใช้หลักการต่ำ
 ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เปรมจิตทัศนะ อ่าง โดยนาคและคณะ (2522) จาก
 การศึกษาผลการวิจัยแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์พอจะกล่าวได้ว่าเป็น สมาชิกกลุ่มที่มีแรงจูงใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์สูง กลุ่มจะประสบความสำเร็จมากกว่าสมาชิกกลุ่มที่มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ทั้ง
 นี้เนื่องมาจากการดำเนินงานของกลุ่มนั้นย่อมจะประสบปัญหาต่าง ๆ มากมาย สมาชิกกลุ่ม
 จะต้องยอมรับปัญหาเหล่านี้ สมาชิกกลุ่ม จะต้องมีความสามารถในการแก้ปัญหาและจะต้อง
 หาวิธีการแก้ไขปัญหาเหล่านี้ และวิธีการแก้ปัญหานั้นจะต้องพึ่งตนเอง ได้ในระยะยาว ไม่
 จำเป็นต้องรอให้ หน่วยงานของราชการเข้าไปช่วยเหลือเสียก่อน ปัญหาในการดำเนินงาน
 ของกลุ่มมีมากมายกล่าว คือ จำนวนสมาชิกได้ลดลง ไม่ได้รับการสนับสนุนจากเจ้าหน้าที่
 ส่งเสริมการเกษตร ที่ปรึกษากลุ่ม บุคคลภายนอกเพราะขาดงบประมาณและการประชา-
 สัมพันธ์ รองลงมาก็เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับโรค แมลงระบาดในไร่นาของกลุ่ม ต่อมาก็เป็น
 ปัญหาเรื่องการขาดแคลนน้ำสำหรับใช้ในการทำงานรวมของกลุ่ม ต่อมาก็เป็นปัญหาเกี่ยวกับ
 เรื่องการผูกพ่อค้าคนกลางกดราคาราคาสินค้า และปัญหาสุดท้ายก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับสถานที่การ
 ดำเนินงานของกลุ่ม อย่างไรก็ตามกลุ่มที่มีสมาชิกมีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะประสบความสำเร็จสูง
 เพราะสมาชิกจะเป็นผู้ที่มีความสำคัญในการพัฒนาการทำงานของกลุ่มและเป็นผู้ให้
 กำลังผลิตและผลิตสินค้าการเกษตรเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อภิชาติ (2533)
 ที่ว่ากลุ่มที่จะประสบความสำเร็จได้สมาชิกกลุ่ม ต้องมีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์สูง นอกจากนั้น
 สมาชิกกลุ่มที่มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเป็น ผู้ที่กล้าเสี่ยงในการทำงานสูงกว่าสมาชิก
 กลุ่มผู้ที่มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ สมาชิกกลุ่มที่มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความพยายามทำ
 งานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเองมิใช่ เพื่อหวังจะให้ทางราชการหรือคนอื่นยกย่อง
 สมาชิกกลุ่ม ที่ประสบความสำเร็จยังเป็นผู้ที่มีความขยันขันแข็ง ในการทำงานรวมงานย่อย
 และงานส่วนบุคคล เป็นผู้ที่ต้องการทราบให้แน่ชัดว่าการตัดสินใจของตนเองนั้นมีผลต่อความ
 สำเร็จหรือไม่อย่างไร จะมีการวางแผนการดำเนินงานกลุ่ม ระยะยาว และสมาชิกกลุ่ม
 ที่ประสบความสำเร็จ นั้นจะเป็นผู้ที่มีมักจะ เลือกสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถในการทำงาน
 มีความขยันขันแข็งในการทำงาน ลักษณะอุปนิสัยเรียบร้อย

2. ขนาดของกลุ่ม กลุ่มๆ ที่ประสบความสำเร็จนั้นกลุ่มมักจะมีขนาดเล็กทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่ากลุ่มที่ขนาดเล็กสมาชิกทุกคน ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มมากกว่ากลุ่มๆ ที่มีขนาดใหญ่ซึ่งมักจะ ไม่ประสบความสำเร็จ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่ากลุ่มที่มีขนาดใหญ่จะมีปัญหามากมายทำให้สมาชิกเกิดความ เบื่อหน่ายและขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรม นอกจากนี้กลุ่มที่มีขนาดใหญ่สมาชิกกลุ่มจะขาดแรงกระตุ้น หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สมาชิกกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ เกิดความขบถไม่สนใจ และขาดความร่วมมือในโครงการรวมของกลุ่ม สมาชิกกลุ่มจะไม่มีเวลาให้กับส่วนรวมในกิจกรรมโครงการรวมจากการศึกษาของ ปวิต (2528) พบว่าสาเหตุที่สมาชิกไม่ยอมเข้าร่วมในโครงการรวมเนื่องจากไม่คุ้มค่าเนื่องจากมีจำนวนสมาชิกมากนอกจากนี้กลุ่มที่ขนาดใหญ่ยังมีปัญหา เรื่องแตกความสามัคคีกันจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่ากลุ่มๆ ที่ประสบความสำเร็จนั้นขนาดกลุ่มๆ ต้อง ไม่ใหญ่จนเกินไป ทั้งนี้ควรมีสมาชิกตั้งแต่ 10-14 คน เพราะจะทำให้สมาชิกมีส่วนร่วมในกิจกรรมมีเวลาเข้าร่วมประชุมประจำเดือน ทำกิจกรรมร่วมมือ มีการติดต่อซึ่งกันและกัน ซึ่งก็ตรงกับโยธิน (2529) ซึ่งพบว่าปัญหาความไม่มั่นใจในความรู้ ไม่กล้าแพร่กระจายความรู้และไม่ต้องการแพร่กระจายความรู้ ทั้งนี้ เพราะขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมซึ่งก็เนื่องมาจากสมาชิกขาดการฝึกฝนในเรื่องความกล้าถ้าสมาชิกมีจำนวนมากไป เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรและที่ปรึกษา ก็ จะดูแลได้ไม่ทั่วถึง มีข้ออ้าง เกิดว่ากลุ่มที่มีขนาดใหญ่นี้มักจะมีความสัมพันธ์กันอย่างหลวมๆ ไม่ค่อยสนิทสนมกันผู้กลุ่มที่มีขนาดพอเหมาะก็จะมี ความสามัคคีกันร่วมมือกัน ในการทำกิจกรรม อย่าง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ก็พบว่าถ้าจะให้กลุ่มๆ ประสบความสำเร็จ ในการดำเนินงานกลุ่มนั้น จะต้อง เปิดโอกาสให้สมาชิก ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม กลุ่ม ที่ไม่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่นั้นก็เกิดจากสมาชิกกลุ่ม ไม่เข้าใจในวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานซึ่งตรงกับ พงษ์สุรียนต์ (2527) พบว่า ผู้ปกครองต้องการให้เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรทำหน้าที่ช่วยแนะนำช่วยเหลืออบรมยุวเกษตรกรให้มีส่วนร่วม ในกิจกรรมกลุ่มเพิ่มขึ้น เพราะยุวเกษตรกรยังขาดความรู้ทักษะการเกษตรและขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มและจากการศึกษาของ ไพบูลย์ (2525) ก็ พบว่าเกษตรกรที่จะยอมรับวิทยาการเกษตรแผนใหม่จะมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมของกลุ่มต่างๆและมีโอกาสที่จะติดต่อกับเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรมากกว่าคนอื่น

อย่างไรก็ตามสมาชิกกลุ่มฯ ที่ประสบความสำเร็จนั้น จะต้องมีความมุ่งมั่นตั้งใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เพื่อที่จะเข้ามามีส่วนร่วม ในกิจกรรมกลุ่มถึงแม้จะประสบปัญหาอะไรก็ตาม

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การวิจัยครั้งนี้พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่มฯ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของสมาชิกกลุ่ม และขนาดกลุ่ม ดังนั้นในการปฏิบัติงานกับกลุ่มควรจะมีการศึกษาถึงเทคนิคหรือ เครื่องมือ อุปกรณ์ในการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เช่นการจัดทำสื่อโสตทัศนูปกรณ์ เพื่อสมาชิกจะได้มีโอกาสมีส่วนร่วม ในกิจกรรมกลุ่มของสมาชิกกลุ่มตลอดจนการคำนึงถึงขนาดของกลุ่มฯ ที่สามารถดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จ นอกจากนั้นควร จะหารูปแบบหรือเทคนิคในการฝึกอบรม เช่นการฝึกอบรมในรูปแบบของการทัศนศึกษา เกี่ยวกับ การจัดตั้งกลุ่มฯ ว่าควรจะมีรูปแบบการมีส่วนร่วมต้องมีการฝึกอบรมยูวเกษตรกรแบบมีส่วนร่วม เช่นควรมีการประสานงานกับประธานและที่ปรึกษาของกลุ่ม ก่อนที่มีการฝึกอบรมต้องให้อำนาจในการตัดสินใจสมาชิกทุกคนในเรื่องวางแผน การฝึกอบรมเพื่อที่จะได้มีการค้นหาความต้องการ สาเหตุปัญหา และแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินงาน เพื่อปรับปรุงการดำเนินงานกลุ่มฯ ของสมาชิกกลุ่มยูวเกษตรกร

ข้อเสนอแนะในการวิจัยในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยปัจจัยบางประการที่ทำให้กลุ่มยูวเกษตรกร ประสบความสำเร็จในการดำเนินงาน เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเก็บข้อมูลในกลุ่มยูวเกษตรกรที่ดำเนินกิจกรรมอยู่ ดังนั้น ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานกลุ่มฯ ไม่อาจสรุปได้ชัดเจนว่าเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของกลุ่มฯ ปัจจัยต่างๆ อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงภายหลัง ได้ควรมีศึกษาปัจจัยอื่นๆเพิ่มเติม

2. ควรมีการศึกษาถึงการดำเนินการ และการบริหารของกลุ่มยูวเกษตรกรที่ประสบความสำเร็จ เพราะอะไร และ กลุ่มล้มเหลวนั้นจากปัจจัยอะไรบ้าง เพื่อเป็นแนวทางใน

การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินงานกลุ่มเยาวชนเกษตรกรในอนาคต

3. การเพิ่มตัวแปรอิสระ เพื่อให้มีความสามารถในการทำนายสูงขึ้น การวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรอิสระทั้งหมดถึง 12 ตัว แต่ผลการวิจัยปรากฏว่ามีตัวแปรเพียง 2 ตัว เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม และสามารถอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามได้เพียงร้อยละ 63.77 เท่านั้นส่วนอีก ร้อยละ 36.23 ขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่นๆที่ไม่ได้นำเข้ามาใช้ในการวิจัย ดังนั้นจึงควรศึกษาว่าตัวแปรใดอีกบ้างที่คาดว่าจะจะเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานกลุ่มฯ แล้วหลังจากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบปกติ (multiple regression analysis) อีกครั้งหนึ่ง คาดว่าจะให้สามารถทำนายปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานกลุ่มฯ ได้มากขึ้น

ตัวแปรอิสระอื่นๆ ที่ควรจะนำเข้ามาเพิ่ม เพื่อให้มีความสามารถในการทำนายสูงขึ้นก็คือ ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาต่างๆ เช่น ความมุ่งมั่นในชีวิต ความวิตกกังวลในกิจกรรมกลุ่มฯ ความรู้ในกิจกรรมกลุ่มฯ การติดต่อผู้นำ ค่านิยม ต่างๆ เช่น ความทะเยอทะยาน ความขยันหมั่นเพียร ความอดทน ความประหยัด ฯลฯ ถึงแม้ว่าปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้จะวัดยากแต่ก็สามารถทำได้โดยการร่วมมือกับนักจิตวิทยาและการตั้งคำถามก็ควรจะเป็นคำถามที่เข้าใจง่ายแก่บรรดาสมาชิกเยาวชนเกษตรกรและควรมีกรรมการผู้ทรงวุฒิ (panel of judge) พิจารณาคำถามนั้นๆ ด้วยว่าวัดได้จริงเที่ยงตรงมากน้อยแค่ไหนเพียงใด และอาจจะทำ (reliability test) ด้วยก็ได้